

kan vedtages andre Regler om Fordeling af Overflød, navnlig ogsaa om hyppigere Fordeling end en Gang aarlig. I Loven at optage en Bestemmelse, svarende til Reglen i den tyfte Sølvs Art. 469 og svenst Sölov af 1864 § 20, om at indgaaende Pengge overhovedet altid skulle fordeles mellem Partrederne, forsaavidt de ikke behöves til Dækning af nødvendige Udgifter, har man anset for lidet hensigtsmæssigt.

Lovforslagets §§ 20—21 handle om Salg eller Övergang til Andenmand af en Skibspart. Den første Bestemmelse i § 20, 1ste Stykke, at Kederiet ikke oplöses derved, at en Part i Skibet overgaar til anden Ejer, eller ved en Partreders Död, Umyndiggörelse eller Konkurs, behöver ikke nogen nærmere Begrundelse; om Nigtigheden af den, har der næppe nogenstunde været Strid. Derimod har der været delte Meninger om den følgende Regel, at en Partreder kan overdrage sin Skibspart til hvem han vil uden Medredernes Samtykke, og uden at der tilkommer disse Forköbsret eller Lösningensret. Saavel efter D. L.'s 4—2—14 som efter den norske Søfartslovs § 7 og den svenste Sölov af 1864 §§ 9 og 10 tilkom der Medrederne en Forköbsret, og medens de 3 Kommissioner vare blevne enige om at foreslaa, at en saadan ikke skulde være lobbestemt, blev det paa den sidste svenste Rigsdag vedtaget at tilføje en Bestemmelse om, at, naar en Partreder udenfor offentlig Auktion sælger sin Skibspart til en anden end Medredere, staar det enhver saadan frit for, inden 14 Dage efter at han har faaet Kundskab om Salget, at indlöse den solgte Part paa de ved Salget betingede Vilkaar. Övervejende Grunde synes imidlertid at tale for paa dette Punkt at følge den tyfte Sölov, der i sin Art. 470 bestemmer, at Medredere ikke have nogen lobbestemt Forköbsret. Det maa formentlig erkendes, at der ved Partrederier, som bestaa af et større Antal Kedere, ikke kan antages fra nogens Side ved Kederiets Stiftelse at være taget videre Hensyn til de enkelte Partreders Personer, og sikkert er det, at det vil berede mange praktiske Vanskeligheder og let kunne udsætte de paagældende Partredere, som ville sælge deres Skibsparter, for Tab, hvis det foreskrives, at Skibsparten først skal tilbydes alle de andre Medredere. Noget anderledes stiller Sagen sig maaffe vel, hvor Kederiet ikkun bestaar af faa Personer, og hvor det derfor vel er muligt, at de enkelte Kedere have taget Hensyn til de bestemte Personer; men det maa dog herved erindres, at Sikkerhed vil der aldrig kunne havees for, at der ikke sker Forandring med Personerne,

idet ingen Forköbsret kan forhindre saadan Forandring paa Grund af Dödsfald, ved Tvangssalg, Bytte eller Gave. Det turde derfor være rettest at overlade til Interessenterne i de Kederier, hvor der menes at maatte lægges Vægt paa Personerne, at indsætte særegne Bestemmelser om Forköbsret eller lignende i Kederikontrakten, men ikke i Loven at slaa en saadan Ret fast som den for Kederier gældende almindelige Regel.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 20, 2det Stykke, om at der kræves Samtykke fra Medrederne for at Salg af Skibspart til Udlandning kan være gyldigt, og i Paragrafens 3dje Stykke om hvad der gælder, naar en Skibspart ved Ekspatriering, Arv eller Ægtefælskab gaar over i Udlandings Eje, henvises til hvad desangaaende er anført i Bemærkningerne til Lovforslagets § 5. Det kan tilføjes, at naar der ikke i den nye svenste Sölvs § 20 findes tilsvarende Bestemmelser, er dette forsaavidt kun en formel ikke nogen reel Forstel, idet lignende Bestemmelser — med den Modifikation, som følger af, at det efter svenst Ret for at et Skib skal anses som svenst kun udfordres, at $\frac{2}{3}$ af Skibet ejes af svenste, eller svenste og norske, Undersaatter — ere optagne i den nye svenste Sölvs § 5.

I Lovforslagets § 21 gives Regler for det Tilfælde, at en Skibspart overdrages til en anden. Efter Bestemmelsen i § 20 kan dette ske uden at det behöves at indhente Samtykke dertil af Medrederne, men netop derfor kræves der nærmere Regler for faavel Överdragerens som Erhververens Retstillings overfor Medrederne efter Överdragelsen. Det er klart nok, at for at Överdrageren kan blive löst ud af sit Forhold til Kederiet maa der gøres en Meddelelse til dette om den skete Överdragelse og Erhververens Bedtendelse af denne godtgøres; saa længe saadan Meddelelse og Oplysning ikke har fundet Sted overfor den bestyrende Keder — eller, hvis saadan ikke skulde være valgt, til samtlige Medredere — siges det derfor i 1ste Punktum af Paragrafens 2det Stykke, kan Överdrageren ikke overfor Medrederne paaberaabe sig den stedfundne Överdragelse til Fritagelse for nogen af Kederiforholdet flydende Forpligtelse, altsaa uden Hensyn til, om den maatte være bleven stiftet efter Överdragelsen. Paa den anden Side maa Erhververen af Skibsparten ved selve Erhvervelsen, eller rettere sagt ved den blotte Af-tale mellem ham og Överdrageren om, at Erhververen nu indtræder i sidstnævntes Sted i Kederiet, i Forhold til dette anses at indtræde i en Medreders Rettigheder og Forpligtelser. Dette gælder ikke alene med